

VELKÉ FILMOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Andrea Waggener

xyz

Five Nights at Freddy's: Velké filmové dobrodružství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott Cawthon

Five Nights at Freddy's: Velké filmové dobrodružství – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**FIVE NIGHTS
AT FREDDY'S**

Velké filmové dobrodružství

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Scott Cawthon

xyz

PLAY ▶

Prolog

Ostré závitý šroubu se Bobovi zařezávaly do konečků prstů a pronikaly mu hluboko do bříšek. Krev špinila hlavičku šroubu a odkapávala na šedivě zrezivělý kovový kryt ventilační šachty, který se Bob usilovně pokoušel uvolnit.

Dosud se mu podařilo odstranit dva šrouby. Zkusil kryt ohnout ode zdi, ale tuhá kovová konstrukce nadále odolávala. Musel vyšroubovat i třetí šroub. Bobovi horečně běželo hlavou, že šachta je dostatečně prostorná na to, aby jí prolezl – respektive k tomu upíral veškeré naděje, jinak... ne, nedokázal na to ani pomyslet.

„Dělej, dělej,“ mumlal. Jednotlivá slova ze sebe chrлил za přerývaného hekání. Srdce mu bušilo tak divoce, až měl pocit, že mu vyráží vzduch z plic.

Znenadání se za Bobovými zády ozvala prudká rána... *hlučné* bouchnutí, které roztráslo stůl, pod nímž se krčil. Vzápětí se praštil hlavou o desku, poněvadž se bezděky ohlédl přes rameno. Pak se k jeho zrychlenému dechu přidalo vytrvalé pulzování ve spáncích. Zíral na barikádu, kterou zatarasil kovové dveře. Odolá neodbytnému náporu?

Následující rána se rozléhala po celé kanceláři a rozechvěla všechny kosti v Bobově těle. Když se jedna z kartoték, které navršil na stůl, zakymácela, ochromily ho panické křeče. Dveře byly díky stolu zatím zablokované, ale pokud kartotéky spadnou, udrží je tehle provizorní klín zavřené?

Rozkymáčená kartotéka narazila do židle, která završovala hromadu kancelářského nábytku tvořící nouzovou bariéru. Židle se překotila a dopadla na linoleum. Stůl se zatřásl, ale nepohnul se.

Bob ignoroval mravenčení mezi lopatkami a otočil se k zakrvácenému šroubu, který nadále tvrdošijně odmítal povolít. Zatnul zuby a zaměřil na něj veškerou pozornost. Po několika vteřinách ho konečně vyšrouboval a upustil jej na zem. Kryt se zhoupł na zbylém šroubu a odhalil díru ve zdi.

Bob zíral do tmavé šachty, ze které švanul vydýchaný vzduch, jenž vířil částečky prachu. Potlačil kýchnutí.

Za Bobem se rozeznělo odporné skřípání následované ohlušujícím řinčením. Otočil se a zjistil, že kartotéka spadla ze stolní desky na podlahu a že stůl se pomalu odsunuje od kliky.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Zalupal po dechu a rozrušeně šmátral po baterce, kterou odložil během sundávání krytu. *Kde je?*

Tady! Ležela o kus dál napravo. Popadl ji v okamžiku, kdy se ode dveří ozvalo další uši rvoucí kovové žuchnutí. Stropní reproduktory zapraskaly, načež se z nich začal linout plechový skřípot.

Mizím odsud, blesko Bobovi hlavou.

Rozsvítil baterku a vlezl do stísněné temnoty, pronásledován duněním a bouchanci, které jej vyháněly z kanceláře. Soukal se do šachty, co mu síly stačily.

Bob se ve svých třiceti letech smířil se vzhledem nerda i s řídnoucími vlasy, nikdy se však úplně nevyrovnal se svým neduživým tělem. Nicméně v současnosti blahorečil svým úzkým ramenům. Během prolézání těsnou ventilační šachtou se sice musel všemožně kroutit, vrtět a plazit, přesto se v těsném prostoru pohyboval docela rychle. Neutuchající vrískání znějící z reproduktorů a doprovodné rány a údery, které se v šachtě rozléhaly s ozvěnou, Boba v neproniknutelné temnotě zdánlivě pronásledovaly a nutily jej uhánět rychlostí blesku.

Když se po čtyřech přiřítíl na konec šachty vedoucí z kanceláře, nedokázal odhadnout, jestli mezitím uplynulo několik vteřin či celá staletí. Šachta se nyní rozdělovala. Bob posvítil baterkou doleva i doprava, ale v obou směrech na něj číhala pouze všudypřítomná temnota.

V očích ho štípal pot, který mu kapal i z nosu a v uzavřeném prostoru pronikavě zapáchal. Položil baterku a otřel si obličej. K uším mu dolehlo skličující zakvílení přenášené reproduktory. Popadl baterku a bez jakéhokoli rozmyšlení zamířil do levého průchodu.

Zcela se ponořil do frenetického lezení, které mu znemožňovalo počítat vteřiny či minuty, a drápal se kupředu, dokud nenarazil na kryt podobný tomu, co sundal v kanceláři. Z hrdla se mu vydralo zaúpění. Ocitl se v pasti? Je-li přišroubován podobně pevně jako ten první...

Kakofonie zvuků vycházejících z reproduktorů zesilovala. Celá budova, včetně zpropadené šachty, se otřásala v základech.

Bob zvedl baterku a zkusmo udeřil opačným koncem do krytu, který se – k jeho velkému úžasu i úlevě – odchlípl. Po opětovném nárazu od-

letěl od zdi a s třísknutím, kvůli kterému Bob okamžitě ztuhl, dopadl na podlahu. Navzdory rámusu, který prostupoval budovou, se rána rozléhala všemi směry a prozrazovala Bobovu polohu.

Kvapně se protáhl ven. S nervy napnutými k prasknutí se postavil, otáčel se v kruhu a svítil baterkou na všechny světové strany.

Jakmile kužel světla dopadl na hromadu krabic, zásoby a zavřené dveře s výplní z mléčného skla, vydechl úlevou. Stál v jednom ze skladů pizzerie. A stál tam sám. Prozatím.

Vykročil ke dveřím, natáhl ruku ke klice, ale zaváhal.

Co na něj asi číhá na druhé straně?

Třebaže se za mléčným sklem nerýsovaly žádné obrysy, Bobova tepová frekvence se opět zvýšila o pár stupínek. Hrudník měl stažený, jako by mu ho svírala kovová obruč. Opravdu nechtěl otevřít dveře, které oddělovaly současnou... dočasnou... bezpečnou zónu od čokolí, co se volně potulovalo za nimi, nemohl tady však trčet donekonečna. Zabarikádovat se v kanceláři mu nepomohlo, stejně jako by mu nepomohlo schovávat se ve skladu. Musel vypadnout z budovy.

Otočil klikou a jediným prudkým pohybem dveře otevřel. Silou vůle se přiměl neuvažovat nad možnými následky svého jednání a vykročil do neznáma. Rozhlédl se, a když spatřil pouze tlumeně osvětlenou chodbu, rozběhl se.

Bobovy sportovní boty s gumovou podrážkou pleskaly o černo-bílou károvanou podlahu. K prvnímu rohu dosprintoval za několik vteřin. Zahnul za něj a upřeným pohledem hypnotizoval rudě žhnoucí ceduli s nápisem VÝCHOD nade dveřmi, od kterých ho dělilo pouhých devět metrů. Pln naděje vyrazil ke kýžené spáse.

Do antipanikového madla vrazil v plné rychlosti. Bez nejmenších pochyb očekával, že dveřmi proletí a vyřítí se vstříc opojné noční svobodě, proto jím naprosto otřásl, když se jeho tělo od madla odrazilo.

Máchal rukama a stěží udržel rovnováhu. Stále však neztrácel naději a hrnul se zpátky ke dveřím. Sice neměl mohutnou postavu, ale naproti tomu nebyl ani zakrslík – člověk vysoký metr osmdesát není žádná muší váha. Tyhle dveře jistě vyrazit dokáže.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Omyl. Dveře se nepohnuly ani o píd. Bob nabyl dojmu, že jsou snad přibité.

Zkusil to znovu. A ještě jednou.

Nakonec musel uznat porážku. Opřel se o dveře, těžce oddechoval, a v ten moment to uslyšel.

„*Diddly dum dum diddly da...*“

Budovou rezonoval monotónně kolísavý hlas, jenž se k němu pozvolna blížil. Laškovný tón neznámého hlasu mu šplhal po páteři jako pavouk.

Na obnažených pažích mu naskočila husí kůže. Otočil se a mžoural za sebe do dlouhé chodby. Zničehonic zhasla všechna světla. Chabé osvětlení nahradila černočerná tma.

„*Dum da dum dum...*“ Výsměšné pobrukování se přiblížilo.

Bob už to nevydržel a přestal se ovládat. Obrátil se ke dveřím a začal do nich bušit.

„*Pomoc! Pomozte mi někdo!*“ hulákal z plných plic, až ho jednotlivé výkřiky škrábaly v krku, jako by mu hlasivky drhl imaginární pilník.

Navzdory svému ječení uslyšel kroky, které dupaly za jeho zády. Ztuhlo mu celé tělo, jelikož mozek nedokázal akceptovat probíhající dění. Bob očekával nevyhnutelný útok, který...

Mozek přimknutý k chatrné nitce vědomí se rychle pokoušel zpracovávat veškeré podněty, které bombardovaly Bobovy smysly. Oči vnímaly zářivky, v jednu chvíli bolestně rozzářené, vzápětí hrůzostrašně potemnělé. Nohy vysílaly palčivý tlak, který se zintenzivňoval v oblasti kleneb. Páteř tlumočila otřesy, kodrcání a nárazy do nekonečné plochy tvrdé jako kámen. Čelo bylo v jednom ohni, zbrocené lepkavými potůčky, které Bobovi stékaly do uší.

Zamrkal, zatímco se mozek snažil porozumět všem tělesným hlášením, a zkusil se pohnout.

Sotva se tělo pokusilo uposlechnout duševní příkaz, mozek vyvodil z aktuální situace jasný závěr. Bob zvedl hlavu a prohlédl si své bezvládné tělo. Něco ho táhlo chodbou za nohy.

V zorném poli se mu míhaly pouze nepravidelné stíny, tudíž nedokázal rozeznat, co to vlastně je – ne že by na tom záleželo. Moc dobře věděl, s *čím* má tu čest.

Kroutil páteří ve snaze vyprostit se ze sevření, ale pak se s hlavou praštil o podlahu. Bokem narazil do něčeho ostrého a uvědomil si, že ho ta věc vleče okolo rohu. Když zjistil, kde se nachází, ztuhl a sevřel se mu žaludek.

Zničehonic vystřídala šedavé odstíny vrhané poblikávajícími světly praštrá směsice barev. Z červených, žlutých, fialových a modrých reflektorů proudily široké paprsky, které Boba oslepovaly. Zaťal prsty ve snaze něčeho se zachytit – čehokoli –, aby zastavil věznilův postup, a najednou rozeznal pozůstatky dávno zapomenuté zábavy. Rukou zavadil o narozeninový klobouček. Stehnem se otřel o nohu od stolu.

Ta věc vláčela Boba nelítostně za sebou, až se mu trup převracel ze strany na stranu. Zavadil při tom pohledem o stěnu s přilepenými dětskými kresbami. Zažloutlé zvlňené papíry s nakreslenými panáčky rozpohyboval proud vzduchu, který rozvířilo Bobovo tělo smýkané podél stěny.

Bob si stěnu dlouze a bedlivě prohlížel o několik hodin dříve, dlouho předtím, než mu došlo, jaké mu hrozí nebezpečí. Naháněla mu hrůzu. Do oka mu padl zejména jeden výkres, který mezi ostatními vynikal svou velikostí a na stěně se vyjímal jako jakési hlavní mistrovské dílo celé expozice. Ústředním motivem byl velký žlutý králík, který se držel za ruce s pěti šťastnými dětmi. Podobný veselý výjev by měl v lidech vyvolávat radostnou náladu, avšak Boba znepokojoval.

Když tentýž obrázek zběžně zahlédl nyní, vystoupala mu do krku žluč. Zakopal nohama, aby se vězniteli vysmekl, avšak jediným výsledkem tohoto chabého pokusu bylo zesílení tlaku okolo chodidel.

Ucítil silné škubnutí, a tak se ocitl u dalšího rohu, o který se opět udeřil do hlavy. Chvilí se mu zdálo, že k němu odněkud z dále doléhá dětský smích. Poté se náznak vědomí, které se vynořilo, aby ho přimělo

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

pochopit stávající okolnosti, opět potopilo pod hladinu otupělosti opředenou pavučinami.

Bob, který si připadal jako zbabělec, utlumený stav mysli uvítal. Neochoten čelit kruté pravdě o stávajícím i budoucím dění vklouzl do snové říše, která obrušovala ostré hrany šlamastyky, do níž zabředl. Střídavě odplouval mimo realitu a zase se do ní vracel, dokud nebylo jeho tělo znenadání zvednuto z podlahy a odhozeno.

Když Bobova záda narazila na studený kov, jeho mysl rázem procitla. Očima tékal po okolí a zároveň cítil hladkou ocel, která ovinovala jeho záda, hýždě a stehna.

Okamžitě věděl, kolik uhodilo. Křičel a pokoušel se z kovové židle, která ho nemilosrdně svírala, vyskočit. Než dokázal zmobilizovat svaly a vymrštit se, rozsvítit se na boku židle zelený knoflík. Pak se mu okolo zápěstí zaklapla kovová pouta a hrudník mu těsně obepnul silný kožený pás. Bob se vzpouzel a svíjel, přestože mu bylo jasné, že zbytečně plýtvá silami.

Pomocná místnost s náhradními díly, prolétlo mu hlavou.

Ze všech strašidelných zákoutí pizzerie, ve které byl zaměstnán jako „hlídač“, ho tahle místnost vyděsila nejvíc, když ji spatřil poprvé. Její zdi lemovaly kovové regály, které obklopovaly několik nerezových ocelových ponků a kovových „polohovacích židlí“, jež v žádném případě nenavozovaly příjemné pocity spjaté s odpočinkem. Tenhle prostor byl napěchován náradím, dráty, spojovacím materiálem a rozličnými robotickými endoskelety bez těl. Na policích i po poncích se povalovala změt kovových chodidel, paží, rukou, nohou, loktů a ramen. Bob si tady při první prohlídce připadal jako v mučírně pro roboty, takže odtud urychleně vycouval a zabouchl za sebou dveře.

Bob sebou opět zmítal a házel. S vypětím všech sil, které v sobě dokázal vzburcovat, se snažil vyprostit z železného sevření. Židle ho nepustila, navíc se ještě sklopila do horizontální polohy.

Ležel na židli natažený nznak a bezmocně pozoroval masivní chlupatou masku hnědého medvěda, která se mu zjevila před obličejem. Vykřikl leknutím.

Obě poloviny medvědí mordy se za Bobova marného křiku rozevřely jako broučí křídla. Srst se rozestoupila a odhalila hrozivý vnitřek s rotujícím robotickým mechanismem.

Před Bobovými vyděšenými očima se otáčely cvakající a řinčící nožovité výčnělky a kleště, které splývaly do jediné rozmazané šmouhy. Každé ostří obnaženého kovu představovalo malou smrtící zbraň schopnou snadno proniknout lidskou kůží. Bob začal bojovat jako zvíře lapené do čelistové pasti. Házel hlavou, vzpínal trup a kopal nohama.

Jeho úsilí mu zpočátku připadalo marné, ale pak se jedna područka začala viklat. S námahou natáhl krk a podíval se na zápěstí. Sice neviděl, co se mu podařilo uvolnit, ale něco jistě. Možná se povoloval šroub.

Zoufalství, které Boba svíralo od okamžiku uvěznění v kovové židli, maličko polevilo. Svitla mu naděje na únik.

Poté se mu do čelisti zakouslo první ostří.

Bobovi, udolanému bodnými a sečnými nástroji, které se mu zarývaly do čela, tváří a píchaly jej do očí a do úst, se rozplynuly veškeré naděje na úprk a současně i na holé přežití.

PLAY ▶

Kenttola

mmmm

Mike rozmrzle zamžoural do oslňujících slunečních paprsků, které pronikaly do jídelního koutu nákupního střediska skrz skleněný klenutý strop a zabodávaly se mu do očí. Posunul žlutou plastovou židli o několik centimetrů doleva a taktak se stihl přikrčit, aby ho do hlavy nezasáhla vystřelená pěnová šipka. Když se úspěšně vyhnul houbovitému projektilu, vytanula mu na mysli jediná myšlenka: *kéž bych byl někde jinde*. Promnul si obličej a zamrkal suchýma očima. Hlava mu připadala tak těžká, až zapochyboval, zda ji krk a ramena udrží vzpřímeně. Bože, je tak unavený.

Potřebuju dovolenou, pomyslel si, zatímco si na stole stavěl drobný stan z ubrousků a papírového kelímku. Při představě opravdové dovolené si hlasitě odfrkl, načež chatrnou stavbu rozdrtil pěstí. *To určitě!* Dovolená je pro lidi s plnohodnotným životem a penězi. Mike neměl ani jedno. Když už si nemohl dopřát dovolenou, spokojil by se i s trochou klidu a míru, ale nedostane ani to. Zaručeně ne tady.

Členové ostrahy v obchodáku měli na obědovou přestávku vyhrazených pouhých dvacet minut. Mike a jeho kolegové měli tudíž jen dvě možnosti, kde strávit omezenou dobu určenou k odpočinku: buď se mohli zašít ve špinavé odpočívárně, která páchla po nakládáných okurkách a bělidle (odporná kombinace), nebo mohli zajít do jídelního koutu. Druhá varianta byla obvykle upřednostňovanější, ovšem dnes by Mike s tímhle názorem polemizoval. Nějaký parchant slavil narozeniny, takže v jídelním koutu dováděli urvaní špunti. Jakýsi debil obdaroval oslavence pistolemi na pěnové šipky, a kvůli tomu se Mikeova obvyklá oáza klidu proměnila v chaotickou bojovou zónu, s neustálými přestřelkami a ne-japným hihňáním.

Okolo mrňavých darebů se do jídelního koutu prodírali nakupující, kteří si s sebou přinášeli různé druhy rychlého občerstvení. Mike tedy musel čelit i bitvě nejrůznějších vůní, která se navíc odehrávala na mezinárodním poli. Italské omáčky soupeřily s mexickými salsami, které se pro změnu poštuchovaly se smaženými vaječnými rolkami a pikantními hamburgery. Mikeovi vnikala do nosních dírek dráždivá směsice kari, zázvoru, oregana, kajenského pepře a kopru.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Otráveně zmačkal do kuličky papírový obal od fazolového burrita, které právě zhltl, aniž by je ochutnal, za což hořce pykal. Opožděně poznal, že omáčka na burritu by si co do ostrosti příliš nezadala s žiletkami. V Mikeově břiše se rozpoutalo učiněné peklo.

Odhodil obal do jednoho z mnoha velkých košů z ocelového pletiva, které byly roztroušeny mezi řadami čtverhranných stolků rozesetých po celém jídelním koutu. Papírová koule narazila do zadního okraje koše a zapadla dovnitř mezi ostatní obaly, ubrousky a papírové kelímky.

Třefa, pomyslel si Mike pošetile.

Škoda, že mu schází výška. Na okamžik vytěsnil z hlavy uječená děcka a představoval si sám sebe jako někoho naprosto odlišného.

V pětadvaceti si na svůj věk ani vzhled nestěžoval. Měřil sto šedesát sedm centimetrů a pyšnil se docela obstojnou kondicí, přestože mu na posilování nezbyvalo příliš času. Tmavě hnědé vlasy, lískové oči a pravidelné rysy nepokládal za mimořádně pohledné, ale ani šeredné. Na jedné ze vzácných schůzek, kterou mu osud přihrál do cesty ještě na střední, mu dotyčná dívka řekla, že má „pronikavé“ oči – prý díky výrazným nadočnicovým obloukům. Rovněž zmínila jeho „ostře řezané“ čelisti. Podle Mikeovy nevyslovené domněnky zjevně ulítávala na milostných románech, tím pádem od něj nepochybně očekávala mnohem víc „kavalírství“, než jakého byl schopen. Tahle knihomolka (jejíž jméno si už nedokázal vybavit) s ním na rande každopádně víckrát nešla.

Ne, Mikeův zevnějšek za nic nemohl. Pokud chtěl na něco svalovat vinu, pak na svou životní situaci. Respektive na sebe samotného.

Zpravidla si namlouval, že za jeho zpackaný život může tragédie, která jej okradla o normální dětství a která ho okrádala i o dospělost. Mikeův opravdový problém nebyl ve skutečnosti spjatý s oním neštěstím, protože neštěstí nastalo ještě předtím. *Mike* byl tím problémem. Kéž by byl tehdy někým jiným.

Jaký život by asi žil, kdyby byl typem kluka, se kterým chtějí na střední holky randit? Co by momentálně dělal, kdyby se býval dostal na vysokou? Nedostatečnou výšku kompenzoval hbitostí. Třeba by hrál basketbal, baseball, nebo by si vybral tesařinu a po vyučování by ve škole

pracoval na projektech. Stavařina ho bavila odjakživa. Mohl se věnovat celé řadě činností... , kdyby jen nemusel zůstat doma a...

„Tohle si poslechni.“

Mike zamrkal a vrhl letmý pohled na opačný konec stolu. Zamračil se. Úplně zapomněl, že tady sedí s Jeremiášem, což bylo celkem na pováženou, jelikož Jeremiáše člověk jen tak nepřehlédl. Byl to Afroameričan s proporcemi předsunutého obránce, jehož váha odpovídala nadměrné konzumaci hamburgerů a limonád. Tmavě modrá polyesterová košile a ladící kalhoty na Mikeově vyzáblém těle volně plandaly, kdežto Jeremiášova široká ramena a velké břicho povážlivě napínaly švy jeho pracovní uniformy. Jeremiáš byl zkrátka pohodový chlápek, který Mikeovi – oproti statním hlídačům a lidem všeobecně – nelezl na nervy.

Jeremiáš lačně usrkl coly z objemného papírového kelímku položeného na modrém plastovém stolku, zamával brožovanou knihou, poté si odkašlal a nahlas přečetl: „A přestože snílek nadále spí, prochází vzpomínkou, jako by ji prožíval poprvé, nanovo. Není pouhým pasažérem, nýbrž **AKTIVNÍM ÚČASTNÍKEM.**“

Jeremiáš svažtil čelo. „Proč je **AKTIVNÍ ÚČASTNÍK** napsané velkýma písmenama? Myslí se tím nějaký titul nebo tak něco? Jako když hráč postoupí ve hře na úroveň **VELKÝHO LORDA?**“

Mike usoudil, že Jeremiášova otázka spadá do kategorie těch řečnických, tím pádem se na ni nenamáhal odpovídat. Jeremiáš zaklapl knihu a podíval se na její světle modrý přebal. Přes abstraktní obrázek znázorňující zavřené oko se diagonálně rozprostíral název knihy – *Teorie snů* – vyvedený zvlněnými písmeny, která vyvolávala dojem, že i samotná slova usínají.

Jeremiáš znovu zamával knihou. „Tohle myslej vážně?“ utrousil se zvednutým obočím směrem k Mikeovi.

Mike pokrčil rameny. „Někteří lidi to vážně berou. Asi záleží na tom, čemu věříš.“

Jeremiáš přikývl, přivřel hnědé kulaté oči a zahleděl se Mikeovi přes rameno. Mike poznal, že nesleduje dětskou přestřelku, nýbrž že se pohroužil do vlastních myšlenek. Pak si povzdechl.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

„V létě v osmdesátým druhým jsem vyměnil zánovní nováčkovskou kartičku Cala Ripkena Juniora za použitou kazetu s hrou *Missile Command*. Dneska by mi ta kartička hodila takovejch osum set babek. Týhle vzpomínky bych se zúčastnil docela rád, abych se mohl za tak hloupý rozhodnutí aktivně nakopat do zadku,“ rozchechtal se štěkavě. Potom se uklidnil a poklepal na knížku. „Můžu si ji nechat?“

Mike se natáhl a vytrhl Jeremiášovi knihu z ruky. „Ne.“

Jeremiášovi spadla čelist. V tu chvíli připomínal ušlápnuté přerostlé štěně.

„Promiň. Ještě jsem ji nedočel.“

Jeremiáš Mikea obšťastnil typickým bezstarostným úsměvem.

„V pohodě.“

Mikea zamrzelo, že na Jeremiáše tak vyjel, takže prohodil: „Ještě nám zbývá čas na jeden shake. Dáš si? Zvu tě.“

Jeremiáš se rozzářil. „Fakt? Jasně. Díky, kámo.“

„Není zač.“

Mike se postavil a kráčel ke světlu červenému pochromovanému laminovanému pultu Dairy Freezu. U pultu stála žena, která voněla jako celé květinářství. Jakmile zaslechl její objednávku, ihned své štědré nabídky vůči Jeremiášovi zalitoval.

„Dám si zmrzlinový pohár se třemi kopečky,“ poručila si zákaznice se zvláštním, napůl jižanským a napůl snobským britským přízvukem, „ale místo tří celých kopečků se třemi příchutěmi chci šest polovičních se šesti příchutěmi: hrozinky máčené v rumu, banana nut, pekanový fondán, tvarohový koláč s jahodami, citronový šerbet a lékořici. Hrozinky mi přelijte jahodovým sirupem. Arašídové máslo s čokoládou mi přelijte žuzu polevou...“

Mike přeshlápl z nohy na nohu. Dlouze a zhluboka se nadechl, odvrátil se a snažil se nekonečnou objednávku neposlouchat. Žena opustila téma polevy a pro změnu popisovala, jak chce zmrzlinu do poháru naaranžovat.

Narozeninová oslava sice již skončila, ale špunti si nadále hráli mezi stoly. Nedaleko středobodu jídelního koutu, okrasné fontány ve tvaru velké skleničky na drink, z jejíhož středu trčelo brčko, si skupina pěti dětí

hrála na policajty a zloděje. Z brčka prýštily krůpěje vody, které protínaly pestrobarevné paprsky vyzařované světýlky rozmístěnými okolo okraje skleničky. Fontána byla poněkud kýčovitá, ale Mikeovi se docela líbila.

„Ruce vzhůru!“ zakřičela holčička s fialovými vlasy, která svírala oběma rukama imaginární pistoli a mířila na černovlasého klučinu, který vymrštil ruce do vzduchu.

„Nasaď mu klepeta,“ přikázalo děvčátko pihovatému ježourovi, který k chycenému „lumpovi“ fofrem přispěchal a předstíral, že mu nasazuje želízka.

Mike se usmál. *Co ta děcka nepochytí z televize...*

Pihoun začal „zatknutého“ mrňouse odvádět do...

Mikeovi najednou zamrzl úsměv na rtech.

Hned za hranou scénkou, na pomezí jídelního koutu, se tiskl k nízké zídce přibližně šestiletý klouček s blondatými kudrnami, které mu padaly do očí. Vršek zídky byl obsypaný květinami, které přes ni místy přechnívaly. Blondáček se choulil pod vějířovitými listy jakéhosi kapradí. Měl stažené obočí, sevřená ústa, očima těkal zleva doprava a křehkými pažemi svíral plyšového tučňáka. Celkovým vzezřením připomínal vystrašenou hromádku neštěstí.

Mike se zachmuřil. *Proč ten kluk vypadá tak vystrašeně? Má snad nějaké potíže?*

„Čokoládový twist s arašidovým máslem?“ oslovil Mikea veselý ženský hlas.

Mike hlas zaregistroval, ale nespouštěl oči z vyděšeného hochy..., dokud jej někdo zlehka nedloubl do ramene. Mike se otočil k usměvavé šedovlasé ženě, která ukazovala k pultu.

„Řekla bych, že jste na radě,“ poznamenala srdečným, vlídným hlasem, který v Mikeovi krátce vyvolal vzpomínku na...

„Jako vždycky, že?“

Tentokrát se Mike otočil k prvnímu hlasu. „Ahoj, Cindy,“ pozdravil. „Omlouvám se.“

Cindy Mikea obdařila širokým úsměvem. Tahle pohledná vysokoškolačka, která studovala jako hlavní obor ekonomii a v Dairy Freeze

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

brigádníčila, aby si přivydělala na zaplacení přednášek (alespoň tak to pověděla Mikeovi, třebaže o její osobní život neprojevil žádný zájem), se chovala mile ke každému. Podle Jeremiáše věnovala mimořádnou pozornost Mikeovi, který si však ničeho nevšiml.

Zakabonil se. Nedokázal přestat myslet na malého, vyděšeného chlapce. *Ztratil se? Proč je sám?*

„Jako vždycky?“ zopakovala Cindy svou otázku.

„Hm?“ Mike se na ni podíval. Dlouhé hnědé vlasy si dneska splekla do copů.

Cindy kroužila naběračkou nad vaničkou s twistem.

„Aha... jasně.“ Mohl by si objednat i něco pro sebe. „A čokoládový shake pro Jeremiáše.“

„Máš to mít.“

Mike se odvrátil od Cindy a obhlížel prostor za holčičkami, jejichž tanec se zvrhl v nekontrolované chichotání. Ukročil doprava, aby měl lepší výhled na prostranství u zídky. Zahlédl kapradí, ale blondáček... zmizel.

Mike se zběsile rozhlížel na všechny strany, zatímco se mu zrychloval dech a začínalo mu hučet v uších. Hned poznal, kolik uhodilo... Takhle se ohlašovala panika.

„Kdy sem přivedeš Abby?“ zašvitořila Cindy.

Mike otázku slyšel, ale nezareagoval na ni. Stále zoufale pátral po malém ustrašenci.

„Máme novou příchut‘,“ pokračovala Cindy. „Duhová exploze. Vsadím se, že Abby se z toho pomine.“

Mike odstoupil od pultu. Vyhnul se několika hlučícím předpubertálním klukům a maširoval okolo řady stolů.

„Mikeu?“ volala za ním Cindy, ale Mike už napůl klusal a mířil k místu, kde chlapce zahlédl naposledy.

Mikeův upřený pohled se soustředil na jediný cíl. Nevnímal nic než...

Támbhle!

Konečně ho objevil. Hoch měl zhruba dvanáctimetrový náskok a zrovna šel k fontáně. Byl převážně otočený zády, ale Mike poznal zplihlé

blondaté kudrny a zahlédl i křídlo tučňáka vyčuhující zpod klukova kostnatého lokte.

Hoch nemotorně klopýtal přes jídelní kout a šněroval si to k hlavní hale – jenže ne sám.

Mike se přiblížil a uviděl vysokého, špinavého blondáka, který kluka svíral za zápěstí, táhl jej za sebou a nutil ho do tempa, které bylo na tak malé dítě očividně příliš rychlé.

„Hej!“ zakřičel Mike a rozběhl se.

Prodral se skrz mladý pár, který se držel za ruce, odkopával stranou židle a odstrkoval každého, kdo se mu připletl do cesty. Sprintoval a téměř nevnímal hlavy, které se za ním otáčely, našťavané mručení a několik rozzenělých poznámek.

Malý škobrtající nemotora muže zdržoval, takže Mike nesourodou dvojici záhy dostihl.

„Hej, ty! Stůj!“

Muž napodobil většinu ostatních lidí a začal se k Mikeovi otáčet. Mike letmo postřehl mužovo zdvižené obočí, načež zdolal poslední metr, který jej od debilního únosce dělil. Přihnal se k němu s rukou sevřenou v pěst a tvrdě ho udeřil do nosu.

Mikeovy klouby rozdrtily chrupavku s hlasitým křupnutím. Současně do neznámého vlivem setrvačnosti zprudka narazil a svalil se s ním do fontány.

Jakmile dopadl do vody, bylo mu úplně jedno, jaké důsledky může jeho řádění mít. Ovládlo ho cosi primitivního a proměnilo to jeho ruce v bušící písky, které bez ustání dopadaly na mužovu tvář.

Když se napadený začal bránit a zasadil Mikeovi nepřímý direkt do čelisti a kolenem ho nakopl do břicha, dosáhlo Mikeovo běsnění vrcholu. Vrhł se na svého protivníka a strhl ho do vody. Ať už to zapříčinil mužův vzdor, či Mikeova nepřičetná zuřivost, Mike se kousl do rtu a okusil železitou chuť krve, která jej hřála i na kloubech a jejíž teplo kontrastovalo se studenou vodou ve fontáně.

Koutkem oka zahlédl rudé pramínky, které čeřily průzračnou vodu. Červená barva vyvolala v jeho mysli vzpomínku, která mu ji zatemnila natolik, až měl pocit, že padá do černé prázdnoty.

PLAY ▶

Kapitola dílnhá

Plujícími průsvitnými mračny se prodíralo pronikavé pípání...

Mike otevřel oči a zasténal. Pár vteřin se mu dařilo uchovat si pocit bezstarostnosti navozený spánkem, z něhož se právě probíral, avšak nepříjemné a vytrvalé pípání neustávalo.

Napřáhl se a plácl levačkou do míst, v nichž tušil laciný plastový digitální budík, který ležel na rozviklaném nočním stolku vedle otřískané stolní lampičky. Místo budíku zasáhl kazeťák. Pak prsty zavadil o brožovanou knihu, která záhy zasvištěla vzduchem a s tichým žuchnutím dopadla na dřevěnou podlahu pokrytou tenkým kobercem.

Stáhl ruku, přičemž neohrabanými a „neprobuzenými“ prsty vrazil do umělohmotné lahvičky s prášky, jež zabalancovala na hraně nočního stolku a vzápětí přistála na koberci vedle knihy. Mike sebou trhl a doufal, že nezapomněl zašroubovat víčko.

Začal se zvedat, ale ten pohyb mu do spánkového laloku vyslal ostrý skleněný střep. Chytil se za hlavu a střep se vydal na okružní jízdu po lebce. Neutuchající pípání budíku ho zaráželo ještě hlouběji do mozku.

Zašlhal směrem k nočnímu stolku a pokusil se vypnout budík podruhé – tentokrát úspěšně. Nesnesitelné pípání ustalo.

Zaúpěl a promnul si spánky. S povzdechem přehodil nohy přes okraj postele a sáhl po sklenici položené vedle kazeťáku, kterou našťestí nepřevrhl. Sklenice byla dosud z poloviny plná vody. Vyzunkl ji a vrátil ji na místo.

Pravou bosou nohou nahmatal oranžovožlutou umělohmotnou lahvičku s předepsanými prášky. Ohnul se pro ni, zašklebil se (bolest hlavy dosáhla nové úrovně) a zvedl ji. Několik desítek malých bílých pilulí se díkybohu nevysypalo.

Zastrčil lahvičku pod matraci, poté se – obrněn proti bolestnému bodání v hlavě – sehnul podruhé a sebral ze země *Teorii snů*. Položil knihu vedle kazeťáku a stiskl tlačítko pro zpětné přetáčení.

Jakmile se kazeta ševlivě roztočila, rozvážně se nadechl. Ranní rutina se konečně rozběhla dle zavedeného pořádku.

První pohyby po probuzení měl zažité a obvykle je prováděl mechanicky. Praštit do budíku. Schovat pilulky. Přetočit kazetu. Tohoto rána

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

mu běžnou rutinu narušila sužující bolest hlavy. Pocit normalnosti mu navrátilo až plynulé přetáčení kazety.

„Okay,“ zívł Mike a prohrábl si vlasy. Potom vstal, udělal pár kroků a zastavil se na kraji ošoupaného modro-šedého hadrového koberce. Zvedl ruce nad hlavu, protáhl se a silou vůle se přinutil nevíšmat si bolení hlavy. Nato padl na podlahu a začal klikovat. Kliky nepočítal, prostě střídavě klesal k zemi a zase se zvedal pořád a pořád dokola.

Zaneřádný koberec Mikea škrábal do dlaní. Matně vzpomínal, kdy v pokoji naposledy vysával.

Mezi kliky zvedal hlavu a vnímal důvěrně známý, skromný, téměř prázdný prostor, v němž se nacházela pouze úzká postel a menší noční stolek. Vzbuzoval dojem prázdné cely oddělující ho od okolního světa. Dokonce i jediné okno, eventuální připomínku reality v Mikeových útrapách, zakrývaly těžké závěsy.

Sklonil hlavu a nadále týral vlastní tělo. Úmorná rutina zkombinovaná s prostředím připomínajícím kriminál jej utěšovala. Několik minut se ještě bude takhle trestat a pak možná dokáže čelit dalšímu dni.

Abby se sehnula nad skicák a soustředila se na kresbu, kterou hodlala vystihnout co nejvěrohodněji. Vysunula jazyk mezi zuby a nakreslila dlouhou, zakřivenou čáru. Narovнала se a se svařtěným obočím dílo zhodnotila. *Povedlo se?* Nebyla si jistá. Zvedla oči a vyhlédla škvírou ven.

Seděla ve stanu postaveném z dek, který držel pohromadě bílý noční stolek, ladící malý stůl, hrana podsadité komody (rovněž bílé, která však s ostatními „stavebními prvky“ neladila) a židle. Stan těsně obepínal Abbyinu postel, kterou měla ráda mnohem méně než své útulné, zakryté království.

Vnitřek úkrytu, vybavený dvěma načechranými polštáři umístěnými na podlaze a ovinutými další dekou, se podobal hnízdečku, v němž se Abby cítila jako opečovávané ptáčátko, jemuž nehrozí žádné nebezpečí.

Polštáře i deky voněly pracím prostředkem, ve kterém byly vyprané. Na krabici bylo uvedeno: S VŮNÍ DEŠTĚ. Abby se nedomnívala, že prášek voní po dešti, přesto voněl hezky, jaksi nasládle a ovocně. Ve stanu to vonělo podobně.

Ve skryši se jí líbilo. Když v ní byla zalezlá, dokázala se vypořádat bezmála s čímkoli. Například s oddechováním, které vycházelo z bratrova pokoje. Mike opět cvičil a Abby si přála, aby ho při tom nemusela poslouchat. Kliky dělal zjevně nerad, což vydedukovala z ustavičného sténání a hekání. Když Mike klikoval, cítila se nepříjemně, jako by ji něco tvrdého dloubalo do břicha. Ten pocit nesnášela.

V bezvadném doupátku panovalo příšeří, avšak okolo mezery ve stanu prosvítal sluneční paprsek, který dopadal na protější zeď vyzdobenou mnoha výkresy. Abby je využívala jako podněty, díky nimž se v kreslení zlepšovala. Přestože na většině kreseb převládali panáčci, někteří vypadali realističtěji. Abby se ve své zálibě zdokonalovala, a to ji těšilo.

Šťastná byla zřídkakdy. Odjakživa se trápila otázkou, co si sama se sebou počít. O její přítomnost podle všeho nikdo příliš nestál. Nestál o ni vlastní bratr, ani Max, která ji v jeho nepřítomnosti hlídala, ani děti ve škole či vrstevníci ve Vývojovém centru. No, někdo by se přece jen našel. Doktorka Lillian s ní trávila čas ráda. Právě ona Abby obstarala všechny parádní barevné pastelky, navíc jí pověděla, že *na desetiletou má talent*. Z toho vyplývalo, že kreslí lépe než ostatní desetileté děti. Díky kreslení – a díky svým kresbám – si připadala výjimečná. Kreslení představovalo bránu do světa, ve kterém se Abby líbilo a ve kterém o ni ostatní projevovali zájem.

Slabé dřevěné dveře rozeznělo nevybíravé zaklepání. Abby odložila skicák a stáhla k sobě konce dvou dek, které tvořily vchod do jejího útočiště. Zvedla Dolfu, plyšového delfína, a mžourala skrz úzkou skulinu ke světle hnědým poškrábaným dveřím. Kéž by byly masivní, bytelné a opatřené petlicí jako ty, které bývají na hradech.

„Abby!“ zavolal na ni Mike z opačné strany nerobustních dveří.

Abby mlčela.

„Jsi připravená, Abs?“

„Nejmenuju se Abs,“ zašeptala. „Jmenuju se Abby a nejsem tady.“

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Aušusové odemknuté dveře se otevřely a do Abbyina soukromého prostoru nahlédla Mikeova hlava. Mike zalétl pohledem k posteli, poté zaostřil zrak na štěrbinu mezi dekami, kterou po něm pokukovala Abby, a hlasitě si povzdechl.

Abby civěla na chodidla v černých ponožkách, která se neúprosně blížila k úkrytu. Vybledlé, vytahané a děravé ponožky se Mikeovi kroutily okolo kotníků. Z největší díry mu vyčuhoval levý palec.

Nohy se zastavily nebezpečně blízko u stanu. Linul se z nich (nebo z Mikea?) zápach potu. Abby nakrčila nos a zabořila tvář do Dolfovy hebké srsti. Delfin byl ve srovnání s dekami čistý o něco méně a nevoněl nasládle ani ovocně, přesto voněl hezky – podobně jako Abby, ta voněla po citronech, protože se myla šamponem s citronovou vůní.

„Abby,“ oslovil ji Mike. „Vím, že nespíš.“

Abby pevně semkla víčka. Zaslechla šoupání a pak se deky oddělily. Mike si znovu dlouze a důrazně povzdechl.

„Abby!“

Abby si se zavřenýma očima přitiskla Dolfa k obličejí a seděla jako přikovaná.

Ozvalo se škrábání a potom se celý stan zatřásl. Abby ucítila na holých pažích závan vzduchu. Otevřela oči. Mike lomcoval židlí, která udržovala část stanu na svém místě.

„No jo, no jo!“ zaječela.

Mike strčil hlavu do stanu. Vlasy mu divně trčely vzhůru. Dle Abbyina názoru vypadal hloupě, ale možná se takhle načesal záměrně. Někteří kluci ve škole si na hlavě vytvářeli podobné komedie.

Zamyslela se nad vlastními vlasy, které nejspíš vypadaly rovněž hloupě. Ve spánku se jí pokaždé rozcuchaly, neboť byly husté a jemné – jako bratrovy. Abby na něj nazlobeně hleděla.

„Chováš se jako pitomec,“ utrousila.

Mike obrátil oči v sloup.

Když tohle udělal, Abby se občas zdálo, že se dívá na vlastní oči umístěné na cizím obličejí. Oči obou sourozenců se od sebe příliš nelišily, nicméně Mikeovy byly světlejší – oříškové. Sklouzávaly jim k vnějšímu

koutku, jako by se do nich neustále vkrádal smutek. Ve skutečnosti to dávalo smysl.

Až na oči a černé, husté, mírně kučeravé vlasy se podle Abbyina mínění nijak zvlášť nepodobali. Mikeova tvář byla poněkud tvrdá, jako by měl kůži napnutou na kovovém či dřevěném rámu. Abbyina tvář byla jemnější a kulatější.

Mike opět zatřásl stanem. „Dělej, Abby. Vždyť víš, že musím někde být.“

Abby napodobila Mikeův povzdech. „Nemůžu za to, že tě vyhodili z obchodáku.“

Zavzdychala, protože věděla, že na zmrzlině z Dairy Freezu si odteď jen tak nepochutná – možná už nikdy. Jedním z Mikeových benefitů byla sleva v jídelním koutu. Mike o ni po vyhazovu logicky přišel a Abby zase přišla o zmrzlinu.

„Máš pravdu,“ odvětil Mike.

Přirozeně mluvil o bývalé práci, nikoli o zmrzlině, kterou se v duchu zaobírala Abby.

„Ale jestli přijdu pozdě, *bude* to tvoje vina.“ Mike zlehka nakopl stan. „Máš pět minut. Oblíkni se.“

Abby na bratra vyplázla jazyk. Mike na ni na oplátku vyplázl ten svůj. Zdálo se jí, že jejich jazyky se možná trochu podobají, ale Mikeův byl větší.

Mike se obrátil a chystal se k odchodu. Abby mrkla se zvednutým obočím na Dolfu. Delfín s jejím nápadem evidentně souhlasil, takže jej prohodila mezerou ve stanu.

Dolf opsal oblouk a oblym čumákem narazil do Mikeových zad, načež dopadl na žluto-zelený pletený koberec položený na dřevěné podlaze. Mike se zastavil.

Abby koukla na Mikeovy nohy. „Pěkný fusekle,“ prohodila ironicky.

„To říká ta pravá,“ odpálkoval ji Mike. S tím se otočil a odešel.

Abby vylezla ze stanu a sebrala Dolfu. Vyškrábala se na nohy a sklonila hlavu k chodidlům. Na jednom měla nataženou červeno-bílou pruho- vanou ponožku a na druhém žlutou puntíkovanou ponožku. Pokrčila

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

rameny a pevně objala Dolfa, který o její odlišný pár ponožek nejevil nejmenší zájem.

Mike zběžně vzhlédl k šedým mračnům, která visela tak nízko, až mu připadalo, že ho tlačí k rozpraskanému betonovému chodníku, vedoucímu do ponuré obdélníkové cihlové budovy, které by se nejráději vyhnul na sto honů. Zchátralá budova, jejíž prostá architektura křičela „podfinancovaný státní úřad“, se pod souvislou vrstvou despotické oblačnosti div neselsala.

Mike tenhle typ mraků nenáviděl. Pokaždé jenom pouští hrůzu a vyvolávají depresivní pocity, ale ve skutečnosti se pod touhle „maskou“ ukrývá jakési slabošské zakaboněné nic. Straty se jeví zlověstně a výhrůžně, ale padá z nich zanedbatelné množství srážek. Tenhle fakt se dověděl v hodině přírodovědy a z nějakého důvodu mu utkvěl v paměti. Možná proto, že si sám připadal tak trochu jako jeden z nich, jako stratus.

Zastavil se před schody stoupajícími k budově. Dávno ztratil přehled, kolikrát už tohle bezútešné místo navštívil.

Ukopl kus rozdroleného betonu z jednoho schodu. Doprovodné křupnutí ho uspokojilo. Napřímil se, vybelhal se po schodech nahoru a vešel dovnitř.

Interiér budovy, v níž sídlil odbor sociální péče, byl ještě ohyzdnější než exteriér. Vestibul a hlavní chodba s upatlanými krémovými zdmi a hnědým, vybledlým zátěžovým kobercem se svou atraktivitou blížily stoce. Ačkoli do žádné stoky nikdy nezavítal, tohle místo k ní nemělo daleko.

Došoural se na druhý konec vestibulu k černému a opotřebovanému výdejníku lístků, který byl umístěn u přepážky, a vyškubl z něj útržek s pořadovým číslem dvacet sedm. Vzhlédl k tlumeně osvětlené obrazovce na zdi, na které anemicky blikala jedenáctka. Pochmurnou atmosféru dokreslovaly zářivky pod stropem, které na vše vrhaly nevlídné světlo.

„Skvělý,“ zabručel Mike.

Vlekl nohy po hrbolatém koberci a mířil k řadě židlí z lisovaného plastu rozmístěných podél levé zdi. Na relativně malém prostoru se ve společnosti svých manželek, manželů, dětí či přátel (Mike nikoho takového neměl) mačkalo šestadvacet lidí, kteří žmolali identické očíslované útržky. Nicméně jedna židle na konci řady zůstala neobsazena. Mike se k ní vydal a posadil se. Jakmile se usadil, odšoupl se od sousední židle, na které seděla objemná žena ve středních letech, jejíž stehna v našponovaných teplácích zasahovala do jeho prostoru.

Záhy podvědomě vytušil, že na něj žena zírá. Zaslechl její podrážděné odfrknutí, ale neobtěžoval se zvednout oči. Navazovat oční kontakt s lidmi, kteří čekají na schůzku se sociálním pracovníkem, se zkrátka nevyplácí. V opačném případě člověk snadno zabředne do depresivního bahna, které vysává život. Všichni přítomní se utápěli v té či oné mizerné situaci. Mike měl už tak co dělat, aby se vypořádal s vlastním balastem, a rozhodně se netoužil zaobírat cizím.

Ostatní sice *neviděl*, ale vnímal je. Připadal si jako v cele, jejíž mříže tvořili jednotliví lidé, které rovněž cítil a slyšel. V čekárně se ozývaly nejrůznější zvuky: úzkostlivé šoupání nohou, popotahování, pokašlávání, odkáslávání a slabé vzlyky smísené s šeptajícími hlasy. Ač netoužil poslouchat žádné nářky, pár úryvků chtěl nechtě zaslechl.

„Tak jsem mu řekla,“ líčil ukňouraný ženský hlas, „tohle druhému člověku prostě nemůžeš udělat. Kam asi tak půjdeme, když náš vyhodíš?“

Na druhém konci místnosti zahřímá hluboký mužský hlas dostatečně nahlas, aby jeho stížnost zaslechl i náhodní kolemjdoucí na chodníku:

„Chlap nedokáže uživit rodinu za těch pár šupů, který se mu nestyděj vyplácet.“

Mike si v duchu zacpal uši a civěl na své nohy. Vytěsnil okolní rušivé elementy a plně se oddal oblíbené hře s názvem *Co bych dělal, kdybych byl...?*

V rámci téhle hry si vymýšlel všemožné fiktivní scénáře. Někdy se pasoval do role zpravodaje nebo fotografa na cestách, jindy byl vědcem, doktorem či soudcem. Nejčastěji si sám sebe představoval jako zhotovitele, hlavního šéfa, který řídí výstavbu velkých domů nebo zajímavých

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

kancelářských budov (nepodobným téhle). Za žádných okolností nesil o práci sekuritáka, uklízeče či poštovního úředníka, natož aby se rozplýval nad osudem nezaměstnaného lempla, který přijme libovolnou dostupnou práci.

Věděl, že z téhle iluzorní hry měl vyrůst již před lety, jenomže představy ze smyšleného života mu umožňovaly vstát z postele a klást jednu nohu před druhou. Když se skutečný Mike „převtěлил“ do imaginárního Mikea, mohl fungovat s čistým štítem a oprostít se od veškerých břemen, zklamání i pocitu viny, které nesl na bedrech. Kdyby si čas od času tímhle způsobem neulevil, neúnosná bagáž by jej postupně srážela na kolena a touhle dobou by ho už nejspíš přivedla k šílenství, případně zabila. Nebyl si jistý, která alternativa by byla horší.

„Číslo dvacet sedm?“

Mike zvedl hlavu. To už přišel na řadu?

Žena po čtyřicítce s trvalou s bohatými kudrlinami a očima, které prozrazovaly, že už léta zůstávají v noci zavřené maximálně dvě hodiny a pár minut, se rozhlédla po čekárně. Mike zvedl ruku a upoutal její pozornost.

Úřednice si zatahala za lem pokrčené oranžové blůzy, která podle Mikeova názoru nepasovala k rezavé sukni, ta na jejích vychrtlých bocích visela nakřivo a končila pět centimetrů nad úředničíným pravým kolenem a dva a půl centimetru pod levým.

„Číslo dvacet sedm?“ oslovila Mikea, který přikývl.

„Pojďte za mnou.“

Mike vstal.